

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Zdeňka Kuhna v právní věci žalobce **Ekologického právního servisu**, občanského sdružení se sídlem Tábor, Převrátilská 330, zastoupeného Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému **Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě**, se sídlem Ostrava, Na Hradbách 21, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2008, č. j. 22 Ca 372/2006 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- I. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Krajské státní zástupkyně ze dne 15. 8. 2006, č. j. SIN 101/2006 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), byla podle § 16 odst. 4 a 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) zamítnuta stížnost proti postupu Okresního státního zastupitelství v Přerově (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 31. 7. 2006, č. j. SIN 1/2006, a ze dne 1. 9. 2006, č. j. SIN 2/2006-5a, a postup povinného subjektu byl potvrzen. Dále rozhodnutím Krajské státní zástupkyně ze dne 21. 9. 2006, č. j. SIN 102/2006 (dále též jen „druhé napadené rozhodnutí“), byla podle § 16 odst. 4 a 6 písm. a) informačního zákona zamítnuta i stížnost proti postupu povinného subjektu ze dne 1. 9. 2006, č. j. SIN 2/2006-

5a, a tento postup byl taktéž potvrzen. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou, kterou se domáhal zrušení všech výše vyjmenovaných rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu. Krajský soud rozsudkem ze dne 7. 2. 2008, č. j. 22 Ca 372/2006 - 34, první i druhé napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, po rekapitulaci skutkového stavu a ustanovení § 15 odst. 1, § 16 odst. 1, 3 a 4 a § 16a odst. 1 písm. c) a odst. 6 informačního zákona, uvedl, že v případě, kdy povinný subjekt i jen částečně nevyhoví žádosti o poskytnutí informace, musí se o tom vyslovit výrokem rozhodnutí, tj. rozhodnutím, které má všechny náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 1 až 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“). Proti takovému rozhodnutí má potom žadatel právo podat odvolání (§ 16 odst. 1 informačního zákona). Pokud však povinný subjekt o nevyhovění části žádosti nevydá rozhodnutí o odmítnutí, má žadatel právo podat stížnost na postup při vyřizování informací ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, o níž rozhoduje nadřízený orgán ve smyslu § 16a odst. 6 zákona. Pokud částečné nevyhovění žádosti vyplývá pouze z odůvodnění rozhodnutí a zabývá-li se výrok jen částečným vyhověním, je třeba takové rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné jak pro nedostatek důvodů, tak pro nesrozumitelnost. Není-li toto pochybení napraveno ani odvolacím orgánem, dopadá nepřezkoumatelnost i na jeho rozhodnutí. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalovaný jako odvolací orgán měl postupovat ve smyslu § 16a odst. 6 písm. b) nebo c) informačního zákona, tj. povinnému subjektu přikázat, aby žádost vyřídil, nebo usnesením věc převzít a informaci poskytnout sám nebo vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalovaný však ani jedním způsobem nepostupoval a bez ohledu na skutečnost, že povinný subjekt odmítl žádost aniž by o tom vydal správní rozhodnutí, jeho postup potvrdil [§ 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona], čímž řízení zatížil vadami zakládajícími nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. S ohledem na uvedenou procesní situaci tak krajský soud neposuzoval napadené rozhodnutí z hlediska § 16 odst. 4 informačního zákona; pro takový postup neshledal podmínky, protože ve věci nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti či její části. Použití analogie, jehož se žalobce domáhá v žalobě, je právě s ohledem na tuto procesní situaci nepřípustné, neboť by tak soud předjímal rozhodnutí žalovaného v dalším řízení a tím nepřípustně zasáhl do jeho pravomoci.

Proti tomuto rozsudku brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Podle stěžovatele měl krajský soud postupovat podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. odmítnout návrh, jestliže nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný. Takovými podmínkami bezesporu je i pravomoc soudu (§ 4 s. ř. s.), která v posuzovaném případě dána nebyla, neboť poskytování informací z trestního řízení se nemělo řešit podle informačního zákona. Stěžovatel cituje § 2 odst. 1 informačního zákona a pod jeho dosah zařazuje státní zastupitelství tehdy, poskytuje-li informace týkající se oblasti jeho správy tak, jak ji vymezují § 13a až § 13j zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“) a pokud je informační zákon sám nevylučuje nebo poskytované informace neomezuje.

Naproti tomu § 2 odst. 3 informačního zákona vylučuje poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Informační zákon sice v poznámce pod čarou neodkazuje výslovně na zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), stěžovatel je ale přesvědčen, že i trestní řád je nutné mezi tyto zvláštní zákony zahrnout, a to jednak proto, že výčet považuje pouze za demonstrativní, jednak proto, že se trestní řád s uvedenou definicí plně vypořádává, v čemž odkazuje na § 8a a § 12 odst. 10 trestního řádu. Podle naposledy citovaných ustanovení po celou dobu, kdy je věc u orgánu činných v trestním řízení, podléhá režimu trestního zákona, a to i pokud jde o poskytování informací. V jednotlivých institutech trestního řádu je upraven okruh účastníků řízení, tedy i okruh osob, které mají právo na poskytnutí informace, listiny, obsahu spisu, kopií apod. Pokud by tomu mělo být jinak, tedy podléhaly-li by také informace o obsahu spisů režimu informačního zákona, pak by to znamenalo, že by stěžovatel musel bez omezení a zkoumání právního zájmu informaci poskytnout komukoli, čímž by kdokoli mohl získat podklady pro vydírání či pomstu vůči těm osobám, které o něm v trestním řízení tvrdily nepříjemné či nebezpečné skutečnosti. Stěžovatel je vývojem případu stále více přesvědčen, že informační zákon se vztahuje na orgány činné v trestním řízení jen v rozsahu, v jakém vykonávají správu, ale nikoli na výsledky jejich činnosti, kterou vykonávají v rámci trestního řízení. Má dokonce zato, že § 11 odst. 4 písm. a) a b) informačního zákona dopadá pouze na jiné orgány, které se o probíhajícím trestním řízení dozvěděly. Na poskytování informací z trestního řízení tak lze, dle jeho názoru, aplikovat toliko trestní řád. V této souvislosti stěžovatel dodává, že přípravné trestní řízení je neveřejné a trestní řád nestanoví, že po pravomocném vyřízení věci se zmiňovaná omezení práva na informace mění. Ve smyslu vývoje svých právních názoru tak dospívá k závěru, že jím vydaná rozhodnutí (tj. první a druhé napadené rozhodnutí) by měla být považována za nicotná, neboť při jejich vydání nerespektoval § 2 odst. 3 informačního zákona, podle něž se informační zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud je upravuje zvláštní zákon. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a současně rozhodl o odmítnutí návrhu žalobce (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce ke kasační stížnosti uvedl, že trestní řád, coby zvláštní právní předpis, obsahuje speciální ustanovení o poskytování informací a nahlížení do trestních spisů, avšak neobsahuje komplexní úpravu režimu poskytování informací ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona. Zejména tak neobsahuje ustanovení týkající se vyřízení žádosti, náležitostí a způsobu podání, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytování informací. Aplikace trestního řádu jako *lex specialis* tak má sice přednost před aplikací informačního zákona, avšak pokud trestní řád neobsahuje příslušná speciální ustanovení, plně se uplatní zásada publicity veřejné správy, v souladu s níž povinný subjekt poskytne požadované informace včetně doprovodných informací, a to po vyloučení těch informací, o nichž tak stanoví zákon. K námitce zmatečnosti řízení před soudem žalobce opakuje, že povinný subjekt i žalovaný byli povinni postupovat podle informačního zákona (§ 2 odst. 3 tohoto zákona není použitelné). Argumentaci stěžovatele označuje za nepřipadnou jako celek a s odkazem na § 65 s. ř. s. upozorňuje, že byl napadenými rozhodnutími zkrácen na svých právech způsobem, který měl za následek nezákonné rozhodnutí. Ke stížní námitce, že získaných informací by mohlo být zneužito k vydírání, žalobce odkazuje na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů, stejně jako na § 8a informačního zákona, které dávají jasné limity pro poskytnutí informací určitého charakteru, zejména osobnostní povahy. Tyto údaje však mohou být z poskytnuté informace vyselektovány (např. začerněním); dle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je právo na ochranu osobních údajů rovnocenné právu na poskytnutí informace a při jejich omezení je třeba šetřit jejich podstaty a smyslu. Žalobce tak podotýká, že jsou v zásadě dva způsoby, jak získat informace, které jsou obsahem trestního spisu. Prvním je podání (byť i jen nezdůvodněné) žádosti dle informačního zákona – zde je povinný subjekt povinen postupovat podle informačního zákona. V případě žádosti o nahlédnutí do spisu však je na uvážení orgánu činného v trestním řízení, zda takové nahlédnutí povolí, a to na základě odůvodněnosti takového požadavku. Možnost seznámení se se spisem je tudíž pro osobu odlišnou od osob uvedených v § 65 trestního řádu nevýhodné a nejisté, navíc odmítnutí nahlédnout do spisu není přezkoumatelné v rámci opravného prostředku. Žalobce také pojmově odlišuje nahlédnutí do spisu, s nímž je spojen nárok na seznámení s originálem, od žádosti o informaci podle informačního zákona, kdy jsou poskytnuty pouze kopie nebo upravené písemnosti. Volba režimu však je podle názoru žalobce pouze na žadateli. Taktéž úvahu, že § 11 odst. 4 písm. a) a b) informačního zákona dopadá jen na jiné orgány, které se dozvěděly o probíhajícím trestním řízení, žalobce odmítá s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2006, sp. zn. 15 Ca 189/2005. Odkazuje taktéž na § 4 a § 13a zákona o státním zastupitelství, z nichž nevyplývá jakýkoli důvod rozlišovat administrativní působnost státního zastupitelství a činnost, kterou vykonávají v rámci trestního řízení, neboť státní zastupitelství je povinno poskytovat informace ve vztahu k celé své působnosti. Úvahu stěžovatele žalobce odmítá i s poukazem na § 2 odst. 1 informačního zákona, neboť pro jiný orgán představuje informace o probíhajícím trestním řízení informaci, která se nevztahuje k jeho působnosti. Závěrem žalobce konstatuje na ustálenou judikaturu, která dává jasnou odpověď na to, že orgány činné v trestním řízení jsou povinnými subjekty podle informačního zákona i co do průběhu a výsledků jejich činnosti, přičemž informační zákon dává jasná vodítka, jaké informace poskytnout lze a jaké nikoli. Vynětí orgánů činných z trestního řízení z informační povinnosti by naopak byl krokem zpět a takovému trendu neodpovídá ani praxe jiných států, kde je samotné trestní stíhání i soudní spisy kompletně vystaveny na Internetu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Jako první námitku stěžovatel zpochybnil příslušnost správních soudů k přezkoumání napadeného rozhodnutí s tím, že o žádosti žalobce nemělo být rozhodováno v režimu informačního zákona, protože na požadovaný typ informace tento zákon nedopadá (§ 2 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 4 informačního zákona). V této úvaze zachází ještě dál, když obě napadená rozhodnutí považuje za nicotná, neboť v nich, v rozporu s výše uvedeným právním názorem, nesprávně odkázal na § 16a odst. 4 a 6 písm. a) informačního zákona. Nejvyšší správní soud uvedenou námitku posuzoval v kontextu krajským soudem uvedených zrušovacích důvodů napadených rozhodnutí, tedy

podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, resp. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.].

Jak vyplývá z předloženého správního spisu, žalobce se na povinný subjekt obrátil se žádostí o informace, která (stručně řečeno) spočívala ve čtyřech položených otázkách týkajících se trestního stíhání konkrétních osob, spolu s žádostí o poskytnutí kopie rozhodnutí, kterým bylo toto trestní stíhání ukončeno. Pouhým neformálním sdělením sice povinný subjekt na otázky odpověděl, nicméně kopii usnesení o zastavení trestního stíhání odmítl žalobci poskytnout. Postup povinného subjektu pak stěžovatel poté, co se na něj žalobce obrátil se stížností [§ 16a odst. 3 písm. c) informačního zákona], potvrdil prvním napadeným rozhodnutím, a to s odkazem na § 16a odst. 4 a odst. 6 písm. a) informačního zákona. Obdobně postupoval povinný subjekt a stěžovatel i po podání v pořadí druhé (a obsahově prakticky totožné) žádosti o informace.

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona musí povinný subjekt vydat rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti, pokud žádosti byť i jen zčásti nevyhoví, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Ustanovení § 16 odst. 1 informačního zákona potom dává žadateli k dispozici opravný prostředek – odvolání, o kterém je nadřízený orgán povinen rozhodnout v zákonné lhůtě 15 dnů (§ 16 odst. 3 informačního zákona). Soud při přezkumu rozhodnutí o odvolání přezkoumá, zda důvody pro odmítnutí žádosti jsou dány; v případě, kdy tomu tak není, rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí o odmítnutí žádosti zruší a nařídí povinnému subjektu, aby požadované informace poskytl (§ 16 odst. 4 informačního zákona).

Jak je ale zřejmé z předloženého spisu, povinný subjekt, přestože žádosti částečně nevyhověl (tj. neposkytl požadované usnesení o zastavení trestního stíhání), *rozhodnutí* o nevyhovění žádosti, splňující pojmové znaky a podstatné náležitosti podle § 68 správního řádu, nevydal a žádost vyřídil pouhým neformálním přípisem. Tento způsob vyřízení žádosti by však byl akceptovatelným pouze v případě, kdy by žádosti žalobce vyhověl zcela [srov. § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona]. V přezkoumávaném případě tedy rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 informačního zákona vydáno nebylo, a proto byl další postup upravený v § 16 téhož zákona vyloučen.

Na uvedené situace, kdy povinný subjekt o (částečném) odmítnutí žádosti nevydává rozhodnutí, pamatuje již výše zmíněné ustanovení § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, podle něhož lze proti takovému postupu podat stížnost. O stížnosti rozhoduje nadřízený správní orgán (zde stěžovatel) některým ze způsobů uvedených v § 16a odst. 6 informačního zákona.

Pokud jde o výklad a aplikaci § 16a odst. 6 informačního zákona, na prvním místě je třeba uvést, že rozhodnutí podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona, spočívající v potvrzení postupu povinného subjektu (který zvolil stěžovatel v napadeném rozhodnutí), je ze samotné povahy stížnosti na nevydání rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti možné pouze tam, kde povinnému subjektu, i přes částečné nevyhovění žádosti, vůbec nevznikla povinnost vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Typickým příkladem je situace, kdy se žádost odkládá pro nedostatek údajů o žadateli [§ 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona], dále z důvodu, že se požadované informace nevztahují k působnosti

povinného subjektu [§ 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona], nebo proto, že žadatel v zákonem stanovené lhůtě neuhradí náklady spojené s poskytnutím informace (§ 17 odst. 5 informačního zákona). Z logiky věci je zřejmé, že stěžovatel by mohl postupovat podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona také tehdy, pokud by se tvrzení žadatele, že mu informace částečně poskytnuty nebyly, neukázalo jako opodstatněné, tedy případ, kdy by informace k žádosti přes odlišné mínění žadatele byly poskytnuty vyčerpávajícím způsobem. Ze všech nastíněných variant v přezkoumávané věci přichází v úvahu pouze situace popsaná na druhém místě. Tvrzení, že se žádost o informace nevztahuje k *působnosti* povinného subjektu (§ 2 odst. 3 informačního zákona), je sice podstatou jedné ze stížních námitek, nicméně jedná se o námitku lichou. Působnost, o níž výslovně hovoří § 2 odst. 3 informačního zákona, nelze redukovat pouze na „správu státního zastupitelství“ tak, jak je definována v § 13a až 13j zákona o státním zastupitelství. V otázce vymezení působnosti je proto nutné vzít v potaz § 4 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, podle kterého je státní zastupitelství v rozsahu, za podmínek a způsobem stanoveným zákonem jednak *orgánem veřejné žaloby v trestním řízení, který plní další úkoly vyplývající z trestního řádu*, jednak orgánem, který vykonává dozor nad dodržováním právních předpisů v místech, kde se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranné léčení, zabezpečovací detence, ochranná nebo ústavní výchova, a v jiných místech, kde je podle zákonného oprávnění omezována osobní svoboda, nadto působí i v jiném než trestním řízení a vykonává další úkoly, stanoví-li tak zvláštní zákon. Výklad nastíněný stěžovatelem by byl ostatně nelogický i s přihlédnutím k § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, který zapovídá poskytnutí informace k žádosti, která směřuje k probíhajícímu trestnímu řízení; *a contrario* však lze dovodit, že informace o pravomocně skončeném trestním řízení poskytnuta být může. Pokud by se měla působnost státního zastupitelství omezovat pouze na „správu státního zastupitelství“, naposledy citované ustanovení informačního zákona by postrádalo svého smyslu i praktického užití. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona dopadá toliko na jiné orgány, které se o probíhajícím trestním řízení dozvěděly; právě zde by se totiž jednalo o informace, které se k působnosti těchto „jiných orgánů“ nevztahují. Podobně nepřipadná se jeví i argumentace, že obě napadená rozhodnutí jsou nicotná, protože nesprávně odkazují na § 16a odst. 4 a odst. 6 písm. a) informačního zákona. Kromě toho, že první i druhé napadené rozhodnutí v režimu § 16a odst. 4 a 6 informačního zákona vydána být měla, i když podle jiného písmene (v podrobnostech lze odkázat na předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku), odkaz na informační zákon v napadených rozhodnutích spíše naznačuje, že stěžovatel neměl v době rozhodování, stejně jako v řízení o žalobě, v právním názoru na věc zcela jasno a teprve v řízení o kasační stížnosti si uvědomil určitou nekonzistentnost přednesené argumentace a způsobu, jakým rozhodoval.

Vrátili-li se nyní Nejvyšší správní soud k možnostem vyřízení stížnosti proti nevydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, shrnuje, že postup stěžovatele, který rozhodnutí o stížnosti vydal v režimu § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona, byl v daném případě vyloučen, neboť v části, v níž žadatel požadoval kopii usnesení o zastavení trestního stíhání (žádost o poskytnutí kopie rozhodnutí může být považována za žádost o informaci – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, sp. zn. 8 As 34/2005, dostupný z www.nssoud.cz), byla žádost o informaci *de facto* odmítnuta (a to se mělo stát rozhodnutím podle § 15 odst. 1 informačního zákona). Stěžovatel tedy měl rozhodnutí o stížnosti vydat buď v režimu § 16a odst. 6 písm. b) informačního zákona (tj.

přikázat povinnému subjektu, aby v zákonem stanovené lhůtě žádost vyřídil) nebo podle § 16a odst. 6 písm. c) informačního zákona (tj. usnesením věc převzít a informaci buď poskytnout sám, nebo vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti).

Na výše uvedeném nic nemění ani přesvědčení stěžovatele, že se *na žalobcovu žádost informační zákon vůbec nevztahuje*, protože poskytování informací toho druhu, jaké žalobce požadoval, komplexně upravuje trestní řád. Bez ohledu na to, zda má uvedený názor stěžovatele své opodstatnění, platí, že i v případech, kdy je povinný subjekt přesvědčen, že požadovaná informace nespadá pod režim informačního zákona, je povinen vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti tak, jak to požaduje § 15 odst. 1 informačního zákona (nepostačí tedy jen neformální sdělení apod.). Konstatování, že požadovaná informace nespadá do působnosti povinného subjektu, v sobě totiž zahrnuje věcné posouzení žádosti, a je proto namístě, aby důvody odmítnutí podléhaly řádnému přezkumu jak v odvolacím řízení, tak v řízení před soudem (viz § 16 odst. 4 informačního zákona). Právě v naposledy citovaném ustanovení se demonstruje základní rozdíl oproti přezkumu rozhodnutí o odvolání, neboť informační zákon v žádném svém ustanovení obdobně široký rozsah přezkumu pro rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 6 informačního zákona nepředpokládá.

Pokud se tedy stěžovatel spokojil pouze s neformálním přípisem a postup povinného subjektu, který žádost fakticky částečně odmítl, avšak nevydal o tom rozhodnutí podle § 15 odst. 1 informačního zákona, potvrdil, zatížil správní řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Zrušující výrok rozsudku krajského soudu je tedy věcně správný, což však nelze říci o všech důvodech, které ke zrušení napadených rozhodnutí vedly. Jako druhý důvod totiž krajský soud uvedl i jejich nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Přestože se přípisy povinného subjektu, v nichž žadatele informoval mj. o tom, že mu kopie usnesení o zastavení řízení nebude poskytnuta, vyznačovaly nedostatkem formy i poměrně stručným zdůvodněním, z napadených rozhodnutí (tedy zrušených rozhodnutí stěžovatele) je srozumitelné, z jakých důvodů byl postup povinného subjektu potvrzen (stěžovatel v závěru prvního i druhého napadeného rozhodnutí uvedl, cit: „Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že OSZ v Přerově požadované informace poskytlo a správně neposkytlo stěžovateli kopii usnesení a nebylo povinno o tom vydávat rozhodnutí podle informačního zákona, protože ten se na informaci tohoto druhu nevztahuje.“). Ve světle konstantní judikatury zabývající se nepřezkoumatelností (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí lze za přezkoumatelná považovat. Zdejší soud proto akceptuje důvod pro zrušení rozhodnutí pouze pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]; jelikož tento důvod zmiňuje i rozsudek krajského soudu, lze jeho výrok akceptovat, ve spojení s korekcí jím vyslovené právní argumentace.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento

zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, zde nebylo prokázáno, že by mu nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu